

Πβ. ἀρχ. Πλάτ. Πολ. 531 Α «παραβάλλω τὰ ὄτα» κοιν. Νὰ σοῦ τὸ εἶπῃ ὁ παππᾶς 'ς τ' ἀφτί κι ὁ διάκως 'ς τὸ κεφάλι! (νὰ πεθάνῃς! ἀρά) σύνθηθ. Στήνω ἀφτί (προσέχω. Πβ. ἀρχ. Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 25 «ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής... ὀρθὸν οὖς ἴσθησι») πολλαχ. Βάλ-λω 'φτίν (ὑπακούω) Κύπρ. Ἀπὸ 'φτί σὲ 'φτί καὶ σὲ κἀνέναν (ἐπὶ τοῦ τηρουντος δῆθεν μυστικόν τι καὶ ἀνακοινοῦντος αὐτὸ ἐμπιστευτικῶς εἰς πάντα) Σαρεκκλ. Τ' ἀφτί τῆς χώρας (ὁ μανθάνων πᾶν ὅ,τι συμβαίνει) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Τῶ γῆς τ' ἀφτί (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ. Κάνω κουφὰ ἀφτιά (προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἐννοῶ τὰ λεγόμενα) Ἀνδρ. Περὶ φανος 'ς τ' ἀφτιά (ἐπὶ βαρηκοῦντος) αὐτόθ. Κωφὸν τοῦ δᾶβόλου τ' ὦτιν (εὐχὴ πρὸς τήρησιν τοῦ μυστικοῦ) Οἶν. Κουφὸ τ' ὀχτροῦ τ' ἀφτί (νὰ μὴν τὸ ἀκούσῃ ὁ ἐχθρὸς) Θήρ. Δίγω ὦτιν (προσέχω εἰς τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν ἄλλων. Διὰ τὴν χρῆσιν πβ. ἀρχ. Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 30 «ὁξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς») Τραπ. Χαλδ. Τ' ἀφτιά μου εἶναι τρυπία (ἀκούω καλὰ) Βιθυν. Δὲν ἔχει τρυπα τ' ἀφτί του (δὲν μεταπεύθεται, ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του. Πβ. ἀρχ. Πλουτάρχ. Ἡθ. 631 D «τετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς») Ἡπ. γ) Πληθ., τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων Προπ. (Πάνορμ.) Συνών. σπάρραχνα. 2) Λαβὴ δοχείου, σάκκου, δέρματος κττ., ἐν γένει δὲ πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα οἰουδήποτε πράγματος ἔχουσα ὁμοιότητα πρὸς τὸ οὖς καὶ δυναμένη νὰ χρησιμεύῃ ὡς λαβὴ κοιν. β) Συνεκδ. τὸ χεῖλος τοῦ κανατίου, τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀγγείων Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 3) Αἱ τριγωνικαὶ ἐπιφάνειαι αἱ περατοῦσαι τοὺς βραχίονας τῆς ἀγκύρας, ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύνθηθ. 4) Πληθ., αἱ ἐξοχαὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται ἡ σπάθη ἀγν. τόπ.: Ἀφτιά τοῦ ἀργαλειοῦ. 5) Αἱ δύο σαρκώδεις ἀποφύσεις εἰς τὴν κορυφὴν τῆς καρδίας Ἀμοργ.: Ἀφτιά τῆς καρδιᾶς. 6) Μέρος τοῦ ἀρότρου πολλαχ. Συνών. ἀλετράφτι, παρὰ βόλο, φτερό. 7) Ἐπὶ διαφόρων παιδιῶν ἀφτιά λέγονται ἄκρα σχημάτων Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυνουρ.) κ.ά. 8) Πληθ., ἀφτιά τοῦ γιλέκου - τοῦ πανταλονιοῦ κττ., δύο ταινίαι βραχύτεραι ἢ μακρότεραι χρησιμεύουσαι εἴτε πρὸς σύνδεσιν δύο ἄκρων εἴτε πρὸς κανονισμόν τοῦ πλάτους. 9) Πληθ., εἶδος τετραπλεύρων ἱστίων, μεταξὺ τῶν τριγωνικῶν καὶ τῶν ἡμιολίων, ὡς ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ. 10) Εἶδος μύκητος ἐδωδίου Ἀμοργ. Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. τῇ δκυλλ' τ' ὦτιν, εἶδος μύκητος Χαλδ. 11) Ὑπὸ τὸν τύπον ἀφτιά τοῦ φούρνου, δύο μικραὶ ὀπαὶ ἐκατέρωθεν τοῦ φούρνου Εὔβ. (Κονίστρ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀφτί τ' φούρν', ὁπῇ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ φούρνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Ὀπῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πρὸς ἀνθρακοποίησιν σκεπασμένου σωροῦ ξύλων διὰ νὰ εἰσέρχεται δι' αὐτῆς ὁ ἀήρ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 12) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ παππᾶ ἢ τῆς παππαδιᾶς τ' ἀφτί, τὰ φυτὰ κοτυληδῶν ἢ ὀριζοντία (cotyledon ἢ umbilicus horizontalis) καὶ κοτυληδῶν ἢ κονδυλόρριζος (cotyledon tuberosa) τῆς τάξεως τῶν σαρκοφυλλωδῶν (crassulaceae), ἀμφοτέρω φαρμακευτικὰ Ζάκ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀγριόρριζο, παππαφτί, τσαμπούνα, χελωνοβότανο. 13) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ'ς γάττας τ' ἀφτί, εἶδος χόρτου ἐδωδίου Σαμοθρ. 14) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ λαγοῦ τ' ἀφτί, ἱρίς ἢ κονδυλόρριζος (iris tuberosa) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν (iridaceae) Πελοπν. (Μεσσ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφτί τῆς γῆς Θράκ. κ.ά. Φτίν τῆς γῆς Κύπρ. πρόσωπον μυθικὸν ἔχον τὴν ἱκανότητα ν' ἀκούῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Καὶ ὡς τοπων. Ἀφτί Ἡπ. πληθ. Ἀφτιά Χίος (Βολισσ.)

ἀφτιάζομαι, ἰδ. ἀφτιάζω.

ἀφτιάζω Κρήτ. (Σητ.) Μέσ. ἀφτιάζομαι Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 97 καὶ 177 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 15 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 62. ἀφτιάζομαι Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἀφτιάζομαι Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀφτί.

1) Τείνω τὸ οὖς διὰ ν' ἀκούσω καλῶς, ἀκούω μετὰ προσοχῆς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σητ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σίφν. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 177 ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τί ἀφτιάστηκες ν' ἀκούσης τί λένε ἐκεῖ πέρα; Κεφαλλ. Μὴ δὰ λέτε ἄρυστά του, γιατί ἀφτιάζει καὶ τὰ λέει ἄλλου Σητ. Ἀφτιάζει ὅ,τι λέμε καὶ πάει καὶ τὰ λέει 'ς τοὶς γειτονῆς αὐτόθ. Ἀφτιάστηκε καὶ δὲν ἄκουσε τίποτε Ἡπ. Κέρκ. Ἀφτιάσκι τὰ πατήματα τοῦ δεῖνα Ἡπ. || Ποιήμ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ ὁ δύστηνος μοιρολογοῦσε
μὲ μῆς ἀφτιάζεται κ' ἔνα σκυλλί
μακρὰ τοῦ φάνηκε σὰν κι ἄλυσχτοῦσε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Ἡ κόρη ἀκούει τ' ἀπόμακρο κι ὀλόγλυκο τραγούδι
καὶ βγαίνει καὶ 'ς τὸν ἡλιακὸ κι ἀφτιάζεται μὲ πόθο
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀγροικιάζομαι, ἀνακροῦμαι 1, ἀφακράζομαι 1, ἀφτουλλιάζομαι. 2) Ὁρθώνω τὰ ὄτα, ἐπὶ ἵππου Ἡπ. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 97 ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Τ' ἄλογο ἀφτιάζεται, δὲν ἀνασαίνει,
τὰ πόδια ἐστύλωσε, λύκος διαβαίνει

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Ἄλογο... ποῦ ἔχει
χαρὰ τὸν πόλεμο καὶ σκάφτει, ἀφτιάζεται, δὲ στέκει
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. 3) Συνταράσσομαι, τρομάζω ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ προσεγγίσεως κινδύνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀφτίδι τό, Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Εὐλον ἡμίκαυστον ἢ ἀπηνθρακωμένον.

ἀφτιλαρέας ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἀφτιλάρα καὶ τῆς καταλ. -εας, δι' ἣν ἰδ. -εας.

Ἀφταράς 1, ὁ ἰδ.

ἄφτισμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄφτισμαν Πόντ. (Σάντ. κ.ά.) ἄφτιμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω, παρ' ὁ καὶ ἀφτίνω.

Τὸ νὰ ἀνάψῃ τις κᾶτι ἔνθ' ἀν.: Ἀφτισμα θέλει ἡ φωτιά, κρυάδα 'ναὶ Ἀπύρανθ. Συνών. ἄναμμα 1.

ἀφτίτσι τό, ὠτίτσι Καππ. (Σίλατ.) ἀφτίτ' Σαμοθρ. φτίτ' Θράκ. (Σουφλ.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -ίτσι.

1) Ἀφτί Καππ. (Σίλατ.) 2) Εἶδος μύκητος ἐδωδίου Θράκ. (Σουφλ.) Σαμοθρ. Σκῦρ.

ἀφτόκαρφο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀφτί καὶ καρφί.

Καρφί τῶν ἀφτιῶν τοῦ ἀρότρου. Συνών. φτερόκαρφο.

* ἀφτόλυγο τό, φτιόλυδο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀφτί καὶ λύγι, παρ' ὁ καὶ λύδι.

Κλῶνος λύγου χρησιμοποιοῦμενος εἰς κατασκευὴν τῶν ἀφτιῶν κοφίνου.

ἄφτονα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄφτονος, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφθο-νος = ὁ μὴ προκαλῶν φθόνον, ἀνεπίφθονος.

Χωρίς βασκανίαν: Φρ. Ἐφτονά σου - του! κττ. (εἶθε νὰ μὴ βασκανίῃς, νὰ μὴ βασκανίῃς!)

ἀφτόπονος ὁ, πολλαχ. Ἐφτόπονος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφτί καὶ πόνος.

Πόνος τῶν ἀφτιῶν.

***ἀφτόπουλλον** τό, ὠτόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούκλα ἡ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούκλα.

Μεγάλο ἀφτί: Ἄσμ.

Ἡ πρώτη μ' ἀγαπητικῶς ἤτρωε τοὶ φυλλᾶς

κ' εἶχε καὶ πόδια στρογγυλὰ καὶ ἀφτούκλες, νά, μεγάλες!

(σχωπτικόν.) Ἐντίθ. καὶ συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτούλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀφτούλιγος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουλιστός < φτου-λίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθησαν τὰ φτούλ'τα, ἦτοι τὰ πτίλα, ἄτιλτος. Συνών. ἀμάδητος 1.

ἀφτούλλα ἡ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀφτούκλα, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάκι τό, πολλαχ. ἀφτουλλάιν Χίος.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτούλλαρος ὁ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -αρος.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλάς ὁ, πολλαχ. Ἐφτουλλάς Εὐβ. (*Ορ.) Θηλ. ἀφτουλλοῦ πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφταρᾶς 1.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τ' Ἀφτουλλά τοπων. Χίος.

ἀφτουλλέας ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εᾶς.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλῆς ὁ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα.

Ἀφτουλλάς, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ.

ἀφτούλλι τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀφτουλλιᾶζομαι (*Εστία 8, 831).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλι.

Ἀφτιάζω 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τότε τῆς λύπης τὸ πουλλὶ τότε τὴν τρυπὰ ἀφίνει καὶ σὲ τραγούδι νεκρικὸ τοὺς στεναγμούς του χύνει, ἀρχίζει κοῦ, ἀφτουλλιᾶζεται, δεύτερο κοῦ φωνάζει, κοῦ ξαναλέει καὶ ἀκούοντας κοῦ ἢ λαγκαδιὰ ἀνακράζει.

ἀφτουλλοῦσα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτούλλα καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Μάχαιρα τῆς ὁποίας ἡ λαβὴ πρὸς τὸ ἄκρον εἶναι διχαλωτή.

ἀφτουραμάλλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄφτουρος καὶ ἀμάλλιαστος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὐδοκιμήσῃ, νὰ προκόψῃ: Ἐτσι εἶναι αὐτός, ἀφτουραμάλλιαστος ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκε ὥσπου νὰ πεθάνῃ. Συνών. ἀπρόκοφτος 1, ἀφτούρητος 3, ἄφτουρος 3.

ἀφτούρητος ἐπίθ. Εὐβ. (Αἰδηψ.) ἀφτούρ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀνεφτούρητος Ἡπ. ἀνιφτούρ'τους Ἡπ. ἀφτούριστος Μέγαρ. ἀφτούριγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) ἀφτούρ'γους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτουρητός < φτουρῶ.

1) Ὁ ταχέως δαπανώμενος, ἐπὶ τροφίμων ἔνθ' ἄν: Ψωμὶ ἀφτούριστο Μέγαρ. 2) Ὁ ταχέως φθειρόμενος Μέγαρ.: Παννὶ ἀφτούριστο. 3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Νὰ σ' πέσουν τὰ χέρια, νικρὸ καὶ ἀφτούρ'γος! (ἀρά).

Πβ. ἄφτουρος.

ἄφτουρος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Γελίν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἄφτουρος Εὐβ. (Στρόπον.) ἄχτουρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φτουρῶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ἀφτούρητος 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀφτουρο πρᾶμα - φασί - ψωμὶ κττ. Κάρυστος Κύμ. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρκέσῃ Πελοπν. (Γελίν.): Παροιμ. Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ σὲ μὲ ἄφτουρη καλύβα (ὅταν λείπουν τὰ μέσα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν).

3) Ἀφτουραμάλλιαστος, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Λακων.): Ἀμοῖρο καὶ ἄφτουρο παιδὶ Λακων. 4) Ὁ λέγων ἀπερισκέπτως ὅτι τοῦ ἔλθῃ κατὰ νοῦν, φλύαρος Εὐβ. (Κύμ.)

ἀφτούτσι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀστούτσι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ούτσι, περὶ ἧς πβ. GRohlfs Etymol. Wört. 186 ἐν λ. -ούκιον. Πβ. καὶ ἀλογούτσι.

Ἀφτάκι 1, ὁ ἰδ.

ἄφτρα ἡ, σύνηθ. ἄφτριγια Βιθυν. ἔφτρια Σύμ. ἄθρα Κρήτ. νάφτρα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κέως Σάμ. ἄφτρος ὁ, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἄφθα) ἄφτρο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄφθρα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄφθα. Τὸ νάφθα, ὅπερ καὶ παρὰ Δουκ., ἐκ τῆς συνεκφορᾶς τοῦ ἄρθρου κατ' αἰτ. τὴν ἄφτρα, ὅθεν τὴ νάφτρα. Πβ. ἀφάλλος.

1) Ἐλκωσις τοῦ στόματος ἢ τῆς γλώσσης τῶν βρεφῶν σύνηθ.: Ἐβγαλε τὸ μωρὸ ἄφτρες. Γέμισε τὸ στόμα ἀπὸ ἄφτρες σύνηθ. || Ἐφθδ. Σήμερο ἄστρα καὶ ἄφτρα, αὐριο οὔτε ἄστρα οὔτε ἄφτρα Σύρ.

Σβήν' ἢ δαύλα 'ς τὸ νερό, | σβήν' ἢ ἄφτρα 'ς τὸ λαιμὸ Πελοπν. (Μάν.) 2) Φλόγωσις, ἔξαψις Θήρ.: Ἐχω ἄφτρα 'ς τὰ μοῦτρα. 3) Ἰσχυρὸς πυρετὸς Θήρ. Θράκ. Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σκῦρ.: Ἀφτρα καὶ λαύρα Θράκ.

ἄφτρα ἡ, Α.Ρουμελ. (Καρ. Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Λέσβ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (*Αρτάκ. Πάνορμ.) ἄφτρια Θράκ. (Γέν. Σιρέντζ. Σχοπ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄφτριγια Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄπτρα = ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς.

1) Τὸ ἔναυσμα τὸ ὁποῖον ἀνάπτει διὰ τοῦ σπινθῆρος τοῦ πυρίτου λίθου Πελοπν. (Λακων.): Φρ. Πιάνει μὲ τὴν ἄφτρα (ἐπὶ τοῦ εὐκόλως ἐξαπτομένου ἢ τῆς ἀμέσως συλλαμβανούσης γυναικός). β) Προσάναμμα οἰονδήποτε

